

[Udenrigsministeren.]

vi over for konflikten skulle forholde os neutralt. Det er klart, at vi ønsker den sluttede med en varig løsning. Vi ønsker en politisk løsning på dette problem, og vi klynger os, som jeg også forstod det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde, til resolutionen af 22. november 1967. Vi er altså ikke i den forstand neutrale, men upartiske. Jeg er enig med det ærede medlem i, at ethvert forsonligt udspil — og jeg håber, at f. eks. præsident Nassers udtalelser kan tages som det — ethvert skridt henimod en politisk løsning ser vi gerne. Men jeg mener stadig væk, at det må være rigtigt, at vi fra officiel dansk side hverken tager parti for den ene eller den anden part i denne forbitrede og lidenskabelige strid. Jeg tror, at vi tjener landet og måske en dag også de to parter bedst ved denne holdning.

Det ærede medlem kom ligesom et par andre medlemme ind på spørgsmålet om kontrolrådspasordningen og sagde, at socialdemokratiet havde interesseret sig meget for den ordning, og det er rigtigt. Jeg kan sige, at regeringen og jeg personlig ikke bare har interesseret os for den, men også i høj grad og intenst har arbejdet med den. Det vil vides, at jeg tog spørgsmålet op under mit besøg i Bonn i december 1968 over for den daværende udenrigsminister, Willy Brandt, at vi har taget det op i NATO-rådet, og at man i sommeren 1969 opnåede en liberalisering. Jeg kan bekræfte, at regeringen på ny har rejst spørgsmålet om kontrolrådspasordningen i NATO-rådet, hvor der i de faste repræsentanters råd er en drøftelse i gang, som gør det uønsket at kommentere sagen mere på indeværende tidspunkt, og derfor er jeg glad for det ærede medlems bemærkning om, at han ikke ville fritte derom. Jeg kan tilføje, at under fremhævelse af sagens fortrolige karakter har jeg den 3. februar givet medlemmerne af det udenrigspolitiske nævn en redegørelse for det danske initiativ og for sagens nuværende stade.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om det tilbagelagte i afspændingspolitikken, som var indtruffet med begivenhederne i Tjcekoslovakiet, og sagde, at han var glad over, at regeringen nu var nået til en erkendelse af, at man måtte videreføre afspændingspolitikken. Det var en erken-

delse, som socialdemokratiet allerede var nået til for 1½ år siden, og det var da rart at vi, om end sent, nu kom på de samme gode tanker. Det ærede medlem hentydede til, at jeg havde truffet visse personlige dispositioner med hensyn til rejser. Det er rigtigt. Det måtte være sådan, mener jeg, og det var sådan i alle lande, som vi kan ligne os med. Vi stillede også sammen med andre lande en fordømmelsesresolution i FN's sikkerhedsråd allerede samme aften, som interventionen i Tjcekoslovakiet havde fundet sted, og jeg er overbevist om, at vi havde størstedelen af folketingset og størstedelen af befolkningen bag os i det.

Det ærede medlem spurgte, om man ikke til afspændingspolitikken også kunne bruge de 10 landes gruppe, hvis den ikke var afgået ved døden. Det var nu så trist, hvis den var det. Jeg må sige, at man i denne 10 landes gruppe, som jo stammer fra FN's 20. generalforsamling, har haft enkelte møder — det sidste, jeg har været med til, var i september 1969 under FN's 24. generalforsamling — og at man væsentligst har drøftet Øst-Vestproblemer i almindelighed. Gruppen er altså ikke afgået ved døden, men man kan måske nok sige, at den ikke er placeret i første række i disse drøftelser, og det hænger vel bl. a. sammen med, at stormagterne, som jo har et erkendt medansvar for løsningen af sikkerhedsproblemerne, ikke er med i denne gruppe. Det er vist det meste, jeg kan sige om det.

Med hensyn til sikkerhedskonferencen mente det ærede medlem og et par andre, der var inde på noget lignende, at det ikke var helt klart, hvad jeg havde sagt. Hr. Per Hækkerup sagde, at det ville være gift for afspændingspolitikken, hvis man tog Tysklandsproblemet op og pressede det frem i første række; der måtte handles skridtvis, sagde han. Dertil vil jeg sige: Akkurat! Vi kan ikke have nogen ambition i retning af at ligge en længde foran andre lande, heller ikke Vesttyskland, i denne sag. Det, jeg sagde, var ikke nogen afvisning af Warszawa-pagtlandenes forslag til dagsorden, som indeholder to punkter: magtafkaldserklæring og samarbejde om de økonomiske og tekniske og videnskabelige problemer. Men jeg pegede på, at disse to punkter ikke forekom tilstrækkelige, dels fordi der nu altså er drøftelser i gang bilateralt mellem